

2. Jeśli dyrektywa nie wyłącza zastosowania uregulowań krajowych w tej sytuacji, czy jest to umowa w rozumieniu art. 5 dyrektywy czy też innego rodzaju stosunek prawny? Jeśli jest lub nie jest to umowa, czy dyrektywa ma zastosowanie w niniejszym wypadku?
3. Czy taki rodzaj faktycznych umów jest regulowany dyrektywą niezależnie od chwili ich zawarcia, czy też ma ona zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do nowonabytych mieszkań lub ściślej – nowowynbudowanych mieszkań (przez co należy rozumieć przyłączenia na podstawie żądań połączenia z siecią ciepłowniczą)?
4. Jeśli dyrektywa ma zastosowanie, to czy uregulowania krajowe naruszają art. 5 ust. 1 lit. e) w związku z art. 5 ust. 2 [tej dyrektywy] regulujące prawo (zasadniczą możliwość) rozwiązania stosunku prawnego?
5. W konsekwencji jeśli nastąpi zawarcie umowy, czy powinna ona mieć określoną formę, oraz jaki powinien być zakres informacji, które należy przedstawić odbiorcy (rozumianemu jako indywidualny właściciel mieszkania, a nie jako wspólnota odrębnych właścicieli lokali)? Czy brak informacji przedstawionej we właściwym czasie i w dostępny sposób wywiera wpływ na powstanie stosunku prawnego?
6. Czy niezbędne jest wyraźne żądanie – wyrażona formalnie wola odbiorcy, by stał się on stroną takiego stosunku prawnego?
7. Jeśli zawarto umowę, nieformalną lub formalną, to czy ogrzewanie wspólnych części budynku (w tym klatki schodowej) stanowi część przedmiotu transakcji, oraz czy odbiorca zamówił usługę w tej części, gdy nie ma jego wyraźnego żądania w tym względzie lub nawet żądania całej wspólnoty odrębnych właścicieli lokali (na przykład w wypadku zdemontowanych grzejników, co jest częstą sytuacją – a biegli nie wskazują na istnienie urządzeń grzewczych we wspólnych częściach budynku)?
8. W świetle powyższych wskazań, czy znaczenie ma (wywiera odmienne skutki) okoliczność, że dostarczanie ciepła wstrzymano w osobistym mieszkaniu w odniesieniu do właściciela jako odbiorcy, który zażądał ogrzewania wspólnych części budynku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2011, L 304, s. 64.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 8 listopada 2017 r. w sprawie T-245/15,
Kłymenko / Rada, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r. przez Ołeksandra Wiktorowicza Kłymenkę**

(Sprawa C-11/18 P)

(2018/C 094/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ołeksandr Wiktorowicz Kłymenko (przedstawiciel: adwokat M. Phelippeau)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

W ocenie wnoszącego odwołanie Trybunał powinien uchylić wyrok Sądu (szósta izba) z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie T-245/15.

Żądania wnoszącego odwołanie są takie same, jak zgłoszone przed Sądem, mianowicie:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r.⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r.⁽³⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r.⁽⁴⁾;

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r.⁽⁵⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r.⁽⁶⁾,

w zakresie, w jakim powyższe akty dotyczą wnoszącego odwołanie; jak również obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami odwołania oraz dostosowanej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie przedstawił trzy zarzuty.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił błąd, uznając, że Rada Unii Europejskiej wskazała rzeczywiste i konkretne powody uzasadniające objęcie go środkami ograniczającymi oraz że Sąd błędnie uznał Urząd Ukrainського Prokuratora Generalnego za „wysokiej rangi organ sądowy”.

Po drugie, podnosi, że Sąd błędnie uznał, że określone w rozpatrywanych aktach kryteria umieszczenia w wykazie są zgodne z celami WPZiB.

Po trzecie, utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż zastosowanie środka ograniczającego nie było równoznaczne z naruszeniem prawa własności.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 62, s. 25).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 62, s. 1).
- ⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 76).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 1).
- ⁽⁵⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34).
- ⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 11 stycznia 2018 r. – Textilis Ltd, Ozgur Keskin / Svenskt Tenn Aktiebolag

(Sprawa C-21/18)

(2018/C 094/16)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Textilis Ltd, Ozgur Keskin

Druga strona postępowania: Svenskt Tenn Aktiebolag

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego [i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)] należy interpretować w ten sposób, że art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) [rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego] w nowym brzmieniu znajduje zastosowanie do oceny nieważności dokonanej przez sąd [zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych] po wejściu w życie tej zmiany, a mianowicie po dniu 23 marca 2016 r., nawet jeśli skarga dotyczy unieważnienia, w sytuacji gdy skargę wniesiono przed tą datą, a więc dotyczy ona znaku towarowego zarejestrowanego przed tą datą?